

QUÁ HỚP

Ở Quang Trung, dân An Lộc thôn, đi tập bài thường đi ngang qua những đám rẫy rau cải của bà con xung quanh tròng, anh em hay ghé xin nước giếng để uống, nước giếng trong và ngọt, rất ngon ...

Một bữa gần trưa, tui và mấy thằng nửa cũng ghé xin nước (Bà con làm rẫy, lớn tuổi, anh em thường kêu thân tình là Ngoại), mấy thằng tui vừa xin nước uống vừa đứng nói dỏc, thì, từ xa, cỡ năm bảy chục thước, thằng Gân, thằng mắc dịch này bắt đầu dờ chúng :

Nó cầm cây súng trên cánh tay ... " cán dá ", còn tay kia, lật ngược cùi chỏ vô hông (Đoạn này và từ đây, tui tả có lẽ hồng hay, ai đọc tới đây, thì làm ơn tưởng tượng dùm), còn bộ giò quắc : căng vòng kiếng, hai bàn căng " bẹt cà na " hột, như Sẹt - Lô ! Thằng Gân vừa đi vừa giả bộ có tật, thấy thật thảm thương quá trời !

Một bà Ngoại chợt thấy, hết hồn :

- Úy trời ! Thằng nhỏ có tật, sao bắt đi lính, vậy trời ?!

- Chị Bảy, tui thấy nó đi, tui mệt cầm hơi !!! Thằng quỷ sứ Gân nghe vậy, cứ tà tà đi tới, với cặp mắt " lé vô " (hai tròng đen dính vô sóng mũi), cặp mắt lé xệ sau cặp kiếng cận dây cui, tui thấy thật dị hợm !

- Ối trời, thằng nhỏ lé xệ, sao bắt đi lính, vậy trời ???

Mấy Ngoại già, bàng hoàng kinh hải thương hại :

- Con nhà ai, thấy tội nghiệp nó quá, căng chừng đi như lết, cái ngữ này mà lính với tráng gì cả ?! Vì nóng ruột bởi tướng đi dị hợm của thằng Gân, một bà chửi thẳng tay :

- Thằng Bác Sĩ ... coi bịnh, nó đui, con người ta cận thị, lé xệ, tay căng " huỳnh-xăn-tê " mà bắt đi lính, quân thất đức !

- Bộ ... tội nó khảm hồng kỳ, sao sót thằng này ?
- Tay căng nó ... cà đờ, cán dá, vòng kiền cà lết như vậy, đưng trận, sao chạy ?!

Lúc này mấy cặp mắt Bà Ngoại đổ dồn về phía thằng Gân đang đi tới, tội tui, mấy thằng đực rựa An Lộc thôn, biết rõ " kiểu " của thằng Gân, bèn bùm hợm, bóp cổ mình, sợ cười rộ thì bể chuyện, mấy Ngoại, bàn tiếp :

- Con ai, sao hồng xúi nó ... trốn quân dịch, cho rồi !?

- Tui nghe nói, tội lính này là " quan " đó chị Bảy

...

- Xời !!! Quan với Quyền, cái thằng lé, căng vẹo kia, có cho vàng, tui cũng ... hồng thêm gả con gái tui cho nó ! Thấy mắc ói ! Người với ngợm, mệt !



- Tướng tá vậy mà " quan ". Quan ông nội tui á ...

- Hay thằng vẹo giò này tình ... quỵện ???!

- Thằng mắc dịch này, sẽ làm " thúí KBC " (!?)

Cách 5 thước, thằng Gân chợt méo miệng, gào thét om sòm :

- Kụi pây khing gùm kao khùng nước ! (Tụi bây xin dùm tao thùng nước)

- Trời đất ơi, đã vậy, nó còn méo miệng nửa nè trời, cha chả, tội nghiệp nó quá, ứ hự ...

Mấy bà Ngoại lật đật chạy lại giếng xách lên gào nước, thì thằng Gân cũng vừa tới, tội tui nín cười, ém hơi muốn bể cuống họng, thằng Gân mở bình ton, bà Ngoại đổ nước vô...

Tự nhiên thằng Gân hết lé, miệng hết méo, tui hoảng, sợ bể chuyện :

- Sao mầy hồng lé mậy, méo miệng đi chớ ?

- Tao lé xệ ... mỗi mắt quá, còn méo miệng, khi tao nói chuyện, răng tao cắn vô gò má, đau chịu hồng thẩu !

- Ủa ủa ...sao sao ...hồng lé hả con ?!

- Dạ, con đâu có lé, Ngoại !

- Còn miệng mồm mầy méo ?

- Dạ miệng đâu có méo ...

- Còn căng ...

- Con giỡn chơi Ngoại ơi !

- Mồ tổ mầy, thằng mắc dịch, báo hại tội già tao

...

- Hà ... hà ...hồ ... oóottt ót ...

- Trời, còn giọng cười ... kỳ he ...

- Mồ tổ mầy thằng lính tội bây, chơi trát tội già này ...

- Làm tội tao, hồ một cái quá mạng ...

- Hé hé hé ...